

את העולם העליון לעוזם הפחותון, והכל נעשה אחד. בא רבי אבא ורבי יהודה והזווילו לרבוי אחא.

פתח רבי יהודה ואמר, (זה הילט עבדו את ה' בשמחה וגוו). עבדו את ה' בשמחה, כי למןנו, שביל עבודה שאריך אדם לעבד את הקדוש ברוך הוא, צരיך בשמחה וברצון הלב, כדי שתתגלו עבודתו בשלמותו. ואם אמר שעבודת קרבן כך היא - אי אפשר! שהרי אותו אדם שעבר על מצות רבונו ועל מצות התורה רשכ לפניהם רבונו, באיזה פנים יעמוד לפניו? הרי ודאי ברוח שבורה, ברוח עצובה, אייפה

השמחה? איך הרגנה?

אלא שם שנייה, אותו אדם שהוטה לפני רבונו ועבר על מצותו, ובא לקרביב קרבן ולמaken את עצמו ברוח שבורה, צരיך להפיצו ברוח עצובה. ואם הוא בוכה, זה יפה מהפל. הרי שמחה והרי רגנה אין נמצאים. אלא במה מתקנן? באזם כהנים ולויים, שהרי הם משלימים שמחה ורגנה בשבלו. השמחה מתקימת בchanן, משום שהוא תמיד רוחוק מן הדין, והכהנים צרייכים תמיד להפיצו בפנים מAIRות, שמחים יותר מפל העם, שהרי הפתור שלו גורם רגנה בלויים, וכך זה, שהרי הלוים נמצאים פמיד על השיר, פמו שבורה.

ואלו עזירים עליו, ובهم נשלמת העבודה לקדוש ברוך הוא. הפהן עומד עלייו ומכוון דברים בשמחה וברצון, ליתר את חשם הקדוש ברוך הוא, והלוים בשיר. אז בתויב, דעו כי ה' הוא אללהים. זהו קרבן לקרבא רחמי בדין, והכל מתחשים.

קריב עלמא עלאה בעלמא תפאה ואותheid פלא חד. אותו רבי אבא ורבי יהודה, ואודו ליה לרבי אחא.

פתח רבי יהודה ואמר, (תהלים ק) עבדו את יי' בשמחה, הכי אוילפנא, דכל פולחנא דבר בר נש למפלח לקידשא בריך הוא, בעי בחזרותא, ברעותא דלא, בגין דישטבה פולחניה בשלימו. ואיתם פולחנא דקרבנא הכי הוא. לא אפשר, דהא ההוא בר נש דעבר על פקידא דמאייה, על פקידא דאוריותא, ותב לך מי דמאייה, במאן אונפין יקום קמיה, ה' ואדי ברוח תבירות, ברוח עציב, אין הוא שמחה, אין הוא רגנה.

אלא תמן תנין, ההוא בר נש דחטי קמי מאייה, ו עבר על פקידוי, ואתי לך רבא קרבנא, ולתקנא גרמיה, ברוח תבירות, ברוח עציבא בעי לאשתפה, ואית כי שפיר מפלא. ה' א שמחה הא רגנה לא אשתקה. אלא במאית הא אשתקה בהנו כהני ולוי, דהא איןון אשתקן. בהנו כהני ולוי, דהא רחיקא מן דין תדר, ואתקיים, בגין דהוא רחיקא מן דין תדר, וכהנא בעי לאשתפה תדר באונפין נהירין, חדאן יתריר מכל עמא. דהא כתרא דיליה גרים. רגנה בלוי, והכי הוא, דהא ליזאי משתקחי על שיר לעלמין, כמה דאומקה.

יאlein קיימין (דף ז ע"ב) עליה, וביה אשתקלים פולחנא לקידשא בריך הוא. בהנא קאים עליה וכוון מילין, בחזרותא ברעותא, ליחדא שמא קדישא קדכא יאות. ולוי, כי דין כתיב דעוי כי יי' הוא אלהים. דא הוא קרבן לקרבא רחמי בדין, ומתקבם כלא.